

Appel iværksat den 17. december 2015 af Europa-Kommissionen til prøvelse af dom afsagt af Retten (Femte Afdeling) den 7. oktober 2015 i sag T-689/13, Bilbaína de Alquitranes m.fl. mod Kommissionen

(Sag C-691/15 P)

(2016/C 106/21)

Processprog: engelsk

Parter

Appellant: Europa-Kommissionen (ved P.J. Loewenthal og K. Talabér-Ritz, som befuldmægtigede)

De andre parter i appelsagen: Bilbaína de Alquitranes, SA, Deza, a.s., Industrial Química del Nalón, SA, Koppers Denmark A/S, Koppers UK Ltd, Koppers Netherlands BV, Rütgers basic aromatics GmbH, Rütgers Belgium NV, Rütgers Poland Sp. z o.o., Bawtry Carbon International Ltd, Grupo Ferroatlántica, SA, SGL Carbon GmbH, SGL Carbon GmbH, SGL Carbon, SGL Carbon, SA, SGL Carbon Polska S.A., ThyssenKrupp Steel Europe AG, Tokai erftcarbon GmbH, Det Europæiske Kemikalieagentur (ECHA) og GrafTech Iberica, SL

Appellanten har nedlagt følgende påstande

- Dom afsagt af Retten (Femte Afdeling) den 7. oktober 2015 i sag T-689/13, Bilbaína de Alquitranes m.fl. mod Kommissionen, EU:T:2015:767, ophæves.
- Sagen hjemvises til Retten med henblik på fornyet behandling.
- Afgørelsen om appelsagens omkostninger udsættes.

Anbringender og væsentligste argumenter

Med den appellerede dom annullerede Retten delvist Kommissionens forordning (EU) nr. 944/2013⁽¹⁾ af 2. oktober 2013 om ændring, med henblik på tilpasning til den tekniske og videnskabelige udvikling, af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1272/2008 om klassificering, mærkning og emballering af stoffer og blandinger.

Kommissionen har til støtte for appellen fremsat tre anbringender vedrørende Rettens dom.

Kommissionen gør for det første gældende, at Retten har tilsidesat sin begrundelsespligt i henhold til artikel 36 og artikel 53, stk. 1, i statuten for Domstolen. I den appellerede dom fastslog Retten, at Kommissionen har begået et åbenbart fejlskøn, idet den ved at klassificere stoffet beg, kultjære-, højtemperaturs- (CTPHT) på grundlag af stoffets bestanddele med henblik på en forskriftsmæssig fareklassificering gennem en anvendelse af summationsmetoden, undlod at opfylde dens pligt til at tage alle relevante forhold og omstændigheder i betragtning med henblik på at tage behørigt hensyn til i hvor stor udstrækning disse bestanddele findes i CTPHT og deres kemiske virkning, navnlig at CTPHT som helhed er svært opløseligt. Det fremgår imidlertid ikke tydeligt af den appellerede dom, om Retten delvist annullerede den omhandlede forordning af denne grund med den begrundelse, at Kommissionen fejlagtigt havde anvendt summationsmetoden med henblik på en klassificering, hvorimod den skulle have anvendt en anden metode til klassificering, eller fordi Kommissionen havde anvendt summationsmetoden fejlagtigt.

Kommissionen gør for det andet gældende, at Retten har tilsidesat CLP-forordningen, idet den fastslog, at Kommissionen havde anlagt et åbenbart urigtigt skøn ved vedtagelsen af den anfægtede klassificering uden at tage hensyn til opløseligheden af stofferne som helhed. Det første led af dette appelanbringende tager udgangspunkt i den antagelse, at Retten delvist annullerede den omhandlede forordning, fordi den var af den opfattelse, at det var med urette, at Kommissionen anvendte summationsmetoden til en klassificering af CTPHT som farligt for vandmiljøet, og Retten tilsidesatte dermed CLP-forordningen, eftersom de prøvningsdata, der findes vedrørende CTPHT, blev anset for at være utilstrækkelige med henblik på en klassificering direkte i henhold til CLP-forordningen. Dette sammenholdt med den omstændighed, at bridging-princippet ikke fandt anvendelse, tvang Kommissionen til at anvende summationsmetoden i det foreliggende tilfælde. Dette appelanbringendes andet led tager udgangspunkt i den antagelse, at Retten delvist annullerede den omhandlede forordning, fordi den var af den opfattelse, at Kommissionen havde anvendt summationsmetoden forkert, i hvilket tilfælde Retten har tilsidesat CLP-forordningen, eftersom denne forordning ikke kræver, at der skal tages hensyn til opløseligheden af stoffet som helhed ved anvendelsen af denne metode.

Kommissionen gør for det tredje gældende, at Retten har tilsidesat EU-retten, eftersom den har overskredet grænserne for sin legalitetskontrol af den anfægtede forordning, og idet Retten har gengivet det bevismateriale, som dannede grundlag for vedtagelsen den omhandlede forordning, urigtigt.

⁽¹⁾ EUT L 261, s. 5.